

Opgaver paa de forskellige Omraader, saa forstaa vi, at Finansernes Udgiftsside er i en stadig, selvgiven, frodig Vækst, medens ny Opgaver, der ville øge denne Vækst, stadig ville komme til i Tidens Løb. Anderledes er det med Indtægtssiden. Den er underkastet de skiftende Konjunkturers Vilkaarlighed. Vi befinde os fremdeles i en gunstig økonomisk Periode. Men hvor længe vil denne vare? Er der ikke allerede Tegn til, at der kan indtræde en Strøm-kæntring? Vi tør haabe, at denne Strøm-kæntring ikke kommer pludselig eller voldsomt; vi kunne ønske, at den udebliver, men vi kunne ikke fæste Lid til det. Og kommer den Dag, da der maa tages til Kassebeholdningen, saa vil det erfares, at de 43½ Mill. Kr., der findes der i Øjeblikket, ikke er en uendelig Guldgrube.

Jeg sagde: hvor længe vil den økonomisk gunstige Situation vare? Og jeg skal tilføje: hvorledes vilde det have set ud allerede i dette Øjeblik, om det, som truede for et Par Maaneder siden, var indtruffet? Jeg tænker herved paa Udsigterne, som de vare i August med det daarlige Høstvejr. Var det, som vi alle frygtede, baade i By og paa Land, sket, at den store værdifulde Høst var bleven delvis tilintetgjort, og var dernæst den truende Arbejderkonflikt, som var standende omtrent paa samme Tid, endt i en Katastrofe, da skulde det sikkert have sat Spor i den økonomiske Udvikling, det vilde have vendt omkring paa det økonomiske Livs Betingelser, og det skulde have været at mærke i en nær Fremtid i vort Statsfinansvæsen.

Regering og Rigsdag staa magtesløse overfor Vind og Vejr, Regn og Solskin — heldigvis for øvrigt. Men det turde være et andet Spørgsmaal, om det samme bør være Tilfældet overfor en anden Art af Katastrofer. Er det rigtigt at lade Samfundet være prisgivet en ren tilfældig Generalforsamlings Flertalsafgørelse, en Afgørelse, der rækker mangefold langt ud over den Kreds, som træffer Afgørelsen? Er det rigtigt, at 10—20—30 Mand indenfor et enkelt Fags Organisation har Herredømmet saaledes, at det økonomiske Livs Trivsel eller dets ødelæggende Sprængning er afhængig af deres Ja eller Nej? Der blev sagt for nogle Aar siden — saavel fra Arbejdsgiverorganisationens som fra Arbejderorganisationens Side — her i Tinget af de respektive Organisationers Formænd, at Organisationerne nok skulde klare opkommende Vanskeligheder. Er man fremdeles — med de sidst indvundne Erfaringer — lige saa frejdig og sikker i Betragtningen

af dette Forhold? Det gik denne Gang endnu. Ikke uden Tab, store Tab, i de 19 Uger, Strejken varede. Det drejer sig om Hundredtusinder af Kroner. Katastrofen udeblev. Vil den udeblive næste Gang? Jeg synes, Forholdet paakalder fornyet Opmærksomhed og Overvejelse fra Lovgivningsmagtens Side.

Finanslovsforslaget udviser, som alle ærede Medlemmer have lagt Mærke til, et Underskud af 1 Million Kr. Saadan er Begyndelsen, men hvordan bliver Afslutningen? 2den og 3die Behandling ville upaatvivlelig øge dette Underskud. Hertil kommer Virkningen af de forelagte Lønningslove, og denne Virkning er en gennem Aarene uafvendelig Udgiftsforøgelse, uanset om Konjunkturerne gaa op eller ned, medmindre man vil ind paa dette, der laa til Grund for det gamle Lønningsprincip efter Kapitelstakst, hvor Lønningerne rettede sig i nogen Grad efter de økonomiske Forhold i øvrigt i Landet. Foreløbig kunne vi trøste os med, at Indtægterne ville stige, saa vist som vi endnu ere i den gunstige økonomiske Periode, og vi kunne da ikke se bort fra, at der er det ved de opgaende Konjunkturer, at medens de skabe Vækst og Fremgang i de fri Virksomheder, saa føre de med sig, at Varepriser og Arbejdspriser fordyres, og derved bliver den Løn, der er tilmaalt de statsansatte Mænd og Kvinder, af mindre Værdi, end den var tidligere. Dette gør, at man maa tage den Opgave op, der ligger for, ogsaa i Form af de Lønningslove, der ere fremsatte for Folketinget. Det er saare vel motiveret, at Regeringen er kommen med disse Forslag, og, lad mig sige det straks: Regeringen fortjener Tak og Paaskønnelse for at have taget Lønningssagen som en helstøbt Forholdsregel, der giver Løsning, i Stedet for at lappe hist og flikke her, hvilket kun fremkalder Gnidning og stadig Uro, skaber Operationsbasis for en aldrig trættet Agitation, en Agitation, hvis Særkende just er at gribe i Flæng uden Hensyn til Sammenhængens og Helhedens Nødvendighed. Jeg skal her blot som Eksempel minde om Vaagekonerne for et Par Aar siden, om Dyrtidstillæget vedrørende Skolelærerne i Fjor og Forslaget vedrørende de saakaldte midlertidige Lønningslove. Disse og lignende Forslag ere Pragteksemplarer fra den ansvarløse Politikens frodige Urtegaard. Men det er og bliver kun Blomster, der ikke sætte Frugt. Det er sikkert tillige en Tilfredsstillelse for de fleste Medlemmer af Tinget at erfare, at det er Hensigten ogsaa at frem-